

AMERIKASSA

Rochesterin kaupungissa ovat päättyneet „American Federation of Labour'in” — näin nimitetään ammattiyhdistysten liittoa — 32. vuosikokouksen istunnot. Nopeasti kasvavan sosialistisen puolueen rinnalla tämä liitto on kuin menneisyyden elävä jäännös: jäännös vanhoista ammattikunnallisista, liberaalis-porvarillisista perinteistä, jotka pitävät kokonaan vlassaan Amerikan työväenluokan *ylimystöä*.

AFL:n jäsenmäärä oli elokuun 31 p:nä 1911 1.841.268. Puheenjohtajaksi on uudelleen valittu Samuel Gompers, sosialismin jyrkkä vastustaja. Sosialististen työläisten ehdokas Max Hayes sai kuitenkin 5.074 ääntä Gompersin saamaa 11.974 ääntä vastaan, kun taas aikaisemmin Gompers oli aina valittu yksimielisesti. Sosialistien taistelu „ammattiliittomiehiä” vastaan Amerikan ammattiyhdistysliikkeessä johtaa hitaasti mutta varmasti ensin mainittujen voittoon jälkimmäisistä.

Gompers ei ainoastaan usko täydellisesti porvarillista satua „työn ja pääoman sopusoinnusta”, vaan suorastaan ajaa AFL:ssä porvarillista politiikkaa sosialistista politiikkaa vastaan,— vaikkakin sanoissa hän puolustaa ammattiliittojen täydellistä poliittista „puolueettomuutta”! Hiljattain toimitettujen Amerikan presidentinvaalien aikana Gompers painatti AFL:n virallisessa äänenkannattajassa kaikkien kolmen porvaripuolueen (demokraatit, republikaanit ja progressistit) ohjelmat ja vaaliponnet, mutta *sosialistisen puolueen ohjelmaa ei painattanut!!*

Gompersin kannattajienkin keskuudesta kuului Rochesterin kokouksessa vastalauseita tällaisen menettelyn johdosta.

Amerikan työväenliikkeessä vallitseva asiaintila osoittaa meille, niin kuin Englannissakin, että puhtaasti ammatillis-

ten ja sosialististen pyrkimysten välillä, *porvarillisen työväenpolitiikan* ja sosialistisen politiikan välillä on tapahtunut jyrkkä jakautuminen. Sillä niin kummallisilta kuin nuo sanat kuulostavatkin, kapitalistisessa yhteiskunnassa näet saattaa työväenluokkakin harjoittaa porvarillista politiikkaa silloin, kun se unohtaa vapauspyrkimyksensä, sieittää palkkaorjuutta ja rajoittuu pitämään huolta liittoutumisesta milloin yhden, milloin toisen porvarillisen puolueen kanssa saadakseen näennäisiä „parannuksia” orjanasemaansa.

Historiallisena perussyynä, josta Englannin ja Amerikan porvarillisen työväenpolitiikan erikoinen tuntuus ja (väliaikainen) voimakkuus johtuu, on jo ajat sitten saavutettu poliittinen vapaus ja muihin maihin verrattuna tavattoman edulliset edellytykset kapitalismin kehittymiselle sekä laajuus- että syvyysuuntaan. Näistä edellytyksistä johtuen työväenluokasta erkaantui ylimystökerros, joka lyöttäytyi porvariston mukaan *kavaltaen* oman luokkansa.

20. vuosisadalla tämä Englannin ja Amerikan tilanteen erikoisuus on nopeasti häviämässä: muut maat ovat saavuttamassa anglosaksisen kapitalismin, ja työväen *joukot* oppivat elämäkokemuksestaan sosialismia. Mitä nopeammin maailmankapitalismi tulee kehittymään, sitä pikemmin koittaa sosialismin voitto Amerikassa ja Englannissa.

*Kirjoitettu
ennen joulukuun 8 (21) päivää 1912*

*Julkaistu ensi kerran v. 1954
„Kommunist” aikakauslehden
6. numerossa*

Julkaistaan käsikirjoituksen mukaan